ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ RÉGIS GIGNOUX

Ο ΠΡΟΔΟΜΕΝΟΣ

— Ὁ ἄντρας μου! φώναξε ἡ κ. Λαφουΐν, πιάνοντας μὲ τὰ δυό της χέρια τὰ κλειστὰ παντζούρια τοῦ παραθύρου.

— Τότε βιάσου, τῆς ἀπάντησε ὁ φίλος της κ. Λουκιανός Γκαγιά, ὁ ὁποῖος στεκόταν μπρὸς στὸν καθρέφτη τοῦ σαλονιοῦ γιὰ νὰ δέση τὴ γραβάτα του κι' ὁ ὁποῖος δὲν πίστευε στὰ λόγια της, ἀλλὰ νόμισε πὼς τοῦ τὰ εἶπε γιὰ νὰ τὸν διώξη μιὰ ὥρα νωρίτερα.

— Βοήθησέ με νὰ κοιμπώσω τὸ κοροάζ μου...

— Γιὰ νὰ δῶ... Ὤ! Τί φασαρία αὐτὸ τὸ κούμπωμα..., εἶπε ὁ Λουκιανός, βοηθῶντας τὴ φίλη του νὰ κοιμπωθῆ. Καὶ τώρα ποῦ σὲ κούμπωσα, φεύγω....

Καί, λέγοντας τὸ λόγια αὐτά, διευθύνθηκε πρὸς τὴν πόρτα, χαιρετῶντας, γιατὶ πρὸ δέκα λεπτῶν, χορτασμένος πειά ἀτ' τὰ χάδια καὶ τὰ φιλιὰ τῆς φίλης του, δὲν ἤξερε ποιὰ πρόφασι νὰ βρῆ γιὰ νὰ φύγη καὶ νὰ πάη νὰ συναντήση τοὺς φίλους του, ποὺ τὸν περίμεναν στὴ πιπόρα. Ὡστόσο, πρὶν βγῆ ἔξω, θέλησε νὰ δῆ γιὰ τελευταία φορὰ ἂν ἡ γραβάτα του ἦταν καλοδεμένη καὶ πῆγε πάλι στὸν καθρέφτη. Εἶδε τότε μέσα σ' αὐτὸν τὴν ἀνακατωμένη ὄψη τῆς κ. Λαφουΐν.

— Τί ἔχεις; φώναξε ἀνήσυχος. Τί εἶνε; Δὲν μπορεῖς νὰ μιλήσης; Μὰ τί βλέπεις ἀτ' τὸ παράθυρο;

Μὰ ἡ φίλη του, δὲν μπόρεσε νὰ τοῦ ἀπαντήση. Τὰ χείλη της εἶχαν ξεραθεῖ ἀπὸ τὸν τρόμο της...

Τότε ὁ κ. Γκαγιὰ ἔτρεξε πρὸς τὸ παράθυρο καὶ κόλλησε τὰ μάτια του ἀνάμεσ' ἀτ' τὴ χαραμάδα τῶν παντζουριῶν. Ἀμέσως μιὰ ἀνατριχίλα πέρασε τὸ κορμί του καὶ πάγωσε ὁλόκληρος.

Εἶδε κάτω στὸν κῆπο τὸν σύζυγο τῆς φίλης του, ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ κλείδωσε τὴν καγκελλόπορτα καὶ φόλαξε τὸ κλειδὶ μέσ' στὴν τσέπη του, προχωροῦσε τώρα πρὸς τὸ σπίτι.

Διακρινόντουσαν καθαρὰ μέσ' στὸ ἡμίφως τοῦ δειλινοῦ ἡ χοντρὴ σὰν τοῦ μπουλντὼκ μούρη του καὶ τὸ μεγάλο μουστάκι του, ποὺ ἀνεβοκατέβαινε καθὼς σάλευε μὲ μανία. Γιὰ μιὰ στιγμὴ γύρισε τὸ κεφάλι του πίσω, μὰ μέσα στὴ λύσσα του, δὲν εἶδε πὼς ἡ μακρὴ πόρτα τοῦ κήπου εἶχε μείνει ἀνοιχτή. Ἔπειτα συνέχισε πάλι τὸ δρόμο του πρὸς τὸ σπίτι.

Ποτὲ ὥς τώρα ὁ κ. Λουκιανὸς Γκαγιὰ δὲν εἶχε δεῖ πόσο ρομαλέος καὶ εὔφωστος ἦταν ὁ σύζυγος τῆς φίλης του. Τώρα ὅμως ποὺ τὸν ἔβλεπε νὰ διασχίζη τὸ λαχανόκηπο, πηδοπατῶντας τὶς φράουλες καὶ τὰ μπιζέλια καὶ κλωτσῶντας μακρυὰ τὰ ποτιστήρια, φοβισμένος τραβήχτηκε ἀπὸ τὴν κ. Λαφουΐν, ἡ ὁποία εἶχε κρεμαστεῖ ἀπὸ τὸ λαιμό του σὰν γινωμένο φρουτο...

— Βγάζει ἕνα πιστόλι ἀτ' τὴν τσέπη του! φώναξε ἔξαφνα.

— Μὰ ὄχι, εἶνε ἡ πίπα του..., τοῦ ἀπάντησε ἡ φίλη του.

— Κύτταξε λοιπόν, ἠλιθία! ξαναφώναξε ὁ Λουκιανὸς νευριασμένος.

Ἀκούγοντας τὰ προσβλητικὰ αὐτὰ λόγια, τὰ ὁποῖα ἐπρόδιδαν ὁλόκληρο τὸν τρόμο τοῦ φίλου της, ἡ κ. Λαφουΐν κατάλαβε ποιὸ φριχτὸ δράμα ἔμελλε σὲ λίγο νὰ ἐξελιχθῆ ἐκεῖ μέσα. Κατάλαβε ἀκόμα πὼς εἶχε πέσει στὴν παγίδα τοῦ συζύγου της, ὁ ὁποῖος τῆς εἶχε πεῖ, ὅτι θὰ πήγαινε δῆθεν στὸ ψάρεμα κι' ὁ ὁποῖος εἶχε γυρίσει τώρα τόσο ἄτροσδόκητα... Ἄ! ὥς τώρα τὸν εἶχε ξεγελάσει τόσες φορὲς τὸ σύζυγό της... Μὰ πάει πειά!... Εἶχε πιαστεῖ τώρα κι' ἡ ἴδια μέσ' στὴ φάκα.

— Νὰ φύγουμε! εἶπε περίτρομη στὸ φίλο της.

— Ἀπὸ ποῦ; τὴ ρώτησε ἐκεῖνος μὲ ἀγωνία.

— Ἀπὸ τὴ βεράντα... Ὡσότου νὰ παραβιάση τὴν πόρτα τοῦ διαδρόμου καὶ νὰ μπῆ ἐδῶ μέσα, ἐμεῖς θὰ βρισκόμαστε στὴν κουζίνα κι' ἀπὸ κεῖ θὰ τραβήξουμε γιὰ ἔξω.

— Ναί, εἶπε ὁ Γκαγιά. Μὰ ξέχασες ὅτι κλείδωσε τὴν ἐξώπορτα. Ἔτσι θὰ μᾶς σκοτώση σὰν λαγοὺς στὸ λαχανόκηπο.

— Τότε, εἶπε ἡ κ. Λαφουΐν, κρύψου πίσω ἀτ' τὴν πόρτα καί, μόλις μπῆ μέσα, ρίξου ἐπάνω του κι' ἀφώπλισέ τον...

— Αὐτὸ εἶν' εὔκολο! ἔκανε ὁ Λουκιανός. Μὰ εἶμαι βέβαιος πὼς ἂν τὸ κάνω, ἐσὺ θὰ φύγης καὶ θὰ μ' ἀφήσης μόνο...

— Φοβᾶσαι λοιπόν; τοῦ εἶπε περιφρονητικὰ ἡ φίλη του.

— Ἐσὺ μὲ φοβίζεις ἔτσι ποὺ κάνεις σὰν τρελλή...

— Ἄφησέ με τότε νὰ τοῦ μιλήσω ἐγώ... Θὰ τὸν ἱκετέψω, θὰ τοῦ ζητήσω συγγνώμη...

— Ἔτσι θὰ σωθῆς ἐσὺ καὶ θὰ σκοτώση ἐμένα!... Ὄχι, φώναξε ὁ Λουκιανός, θὰ μείνης ἐδῶ μαζύ μου!... Θὰ μοιραστοῦμε τὴν εὐθύνη.

— Γιατὶ κρύβεσαι πίσω μου, ἄνανδρε!..., οὔρλιαξε ἡ κ. Λαφουΐν. Ἄφησέ με, δειλέ!... Μοῦ κάνεις κακό!... Μὴ μ' ἀγγίζεις!....

— Ἐσὺ μὲ προκάλεσες, ἐσὺ μ' ἔφερες μέσ' στὸ σπίτι σου!...

— Ἄφησέ με, ἄνανδρε!... Θὰ βάλω τὶς φωνές!... Ἄ! Ἄ! Ἄ!...

— Θὰ σκάσης λοιπόν!...

Καί, λέγοντας αὐτά, ὁ Λουκιανὸς κατάφερε μιὰ γροθιὰ στὸ στόμα τῆς φίλης του, ἡ ὁποία τὸν δάγκωσε στὸ μπράτσο. Ἔπειτα, καθὼς θέλησε ν' ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ κοντά της, τοὔχωσε τὰ νύχια της μέσ' στὸ πρόσωπο... Τότε τῆς ἔδωσε μιὰ μὲ τὸ γόνατο στὰ νεφρὰ καὶ τὴν ἔριξε κάτω. Ἡ κ. Λαφουΐν ὅμως ἀνορθώθηκε ἀμέσως καὶ ρίχτηκε πάλι ἐπάνω στὸ φίλο της...

Μιὰ πάλη σκληρή, ἀδυσώπητη, ἄρχισε τότε μεταξύ τους...

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἕνα δυνατὸ τράνταγμα ἀκούστηκε στὴν πόρτα, ἐνῶ συγχρόνως ὁ σύζυγος τῆς κ. Λαφουΐν φώναξε ἄγρια ἀτ' ἔξω:

— Θ' ἀνοίξετε λοιπόν;...

Ἡ πόρτα σὲ λίγο ὑποχώρησε ἀπὸ τὰ σπρωξίματα τοῦ συζύγου καὶ ὁ κ. Λαφουΐν ὥρμησε τρομερὸς μέσα στὸ σαλόνι μὲ τὸ περίστροφο στὸ χέρι.

Μπάμ!... Μπάμ!... Μπάμ!... Τρεῖς πυροβολισμοὶ στὴ σειρὰ ἀκούστηκαν.

Μὲ τὸν πρῶτο πυροβολισμό, ὁ κ. Γκαγιὰ ἔτρεξε πρὸς τὴ βεράντα. Ἡ κ. Λαφουΐν τὸν ἀκολούθησε...

Ἐντωμεταξὺ ὁ ἐκδικητὴς σύζυγος ἐξακολουθοῦσε τὸ ἔργο του καὶ πυροβολοῦσε ἀδιάκοπα...

Μπάμ!... Μπάμ!... Μπάμ!...

Οἱ δυὸ ἔνοχοι ὡστόσο, μπόρεσαν καὶ πέρασαν ἀτ' τὴ βεράντα στὴν τραπεζαρία καὶ τὴ διέσχισαν, ἀναποδογυρίζοντας τὸ τραπέζι καὶ τὶς καρέκλες. Ἀπὸ κεῖ μπῆκαν στὴν κουζίνα, ἔριξαν κάτω τὴν ὑπηρέτρια, ἡ ὁποία, ἀκούγοντας τοὺς πυροβολισμούς, εἶχε γονατίσει περίτρομη, κατέβηκαν στὸν κῆπο καὶ τέλος, ἀπὸ τὴν μακρὴ του πόρτα, ἡ ὁποία εἶχε μείνει ἀνοιχτὴ βγῆκαν ἔξω στὸ δρόμο, ὅπου τὸ ἔβαλαν στὰ πόδια...

Ὁ κ. Λαφουΐν ἔριξε ἀκόμα μερικοὺς πυροβολισμοὺς καὶ ἔπειτα, χαιρετῶντας, ξαναγύρισε μὲ τὴν ἡσυχία του στὸ σαλόνι. Ἐκεῖ, ἄνοιξε τὰ παράθυρα κι' ἀκούμπησε τὸ περίστροφό του ἐπάνω στὸ τζάκι. Ἔπειτα ξαπλώθηκε στὴν ἀγαπημένη του πολυθρόνα, κυττάζοντας μπρός του ἀφηρημένα...

Ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ὥρα περισυλλογῆς, σηκώθηκε, ἄναψε τὴν πίπα του καὶ πῆγε νὰ βρῆ τὴν ὑπηρέτρια, ἡ ὁποία ἔκλαψε πίσω ἀτ' τὴν πόρτα τῆς κουζίνας.

— Λουκία, τῆς εἶπε μὲ φωνὴ γαλήνια, θὰ μοῦ ἑτοιμάσης γι' ἀπόψε τὶς μοσχαρίσιες μπριζόλες ποὺ ἡ κυρία σου τὶς εἶχε φυλάξει γι' αὔριο...

— Ὁ κύριος σκότωσε τὴν κυρία..., τραύλισε ἡ ὑπηρέτρια, σκεπάζοντας τὸ πρόσωπό της μὲ τὴν ποδιά της.

— Ὄχι, Λουκία, δὲν ἐσκότωσα τὴν κυρία, ἀπάντησε ὁ κ. Λαφουΐν. Φοβᾶμαι μάλιστα μήπως μοῦ ξαναγυρίση. Ἐπειδὴ λοιπὸν θέλω νὰ μείνω ἥσυχος, σὲ παρακαλῶ, νὰ πᾶς νὰ βάλης τὰ ροῦχα της στὴν ἐξώπορτα καὶ νὰ κρεμάσης ἀτ' τὰ κάγκελλα αὐτὴ τὴν ἐπιγραφή:

ΑΝ ΞΑΝΑΓΥΡΙΣΗΣ,
ΘΑ ΠΥΡΟΒΟΛΗΣΩ
ΜΕ ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΣΦΑΙΡΕΣ

Ὁ κ. Λαφουΐν ξαπλώθηκε στὴν ἀγαπημένη του πολυθρόνα, κυττάζοντας μπρός του ἀφηρημένα.

ΒΑΡΕΙΑ Η ΚΑΛΟΓΕΡΙΚΗ

Ἕνα ἀπὸ τὰ ἀρχαιότερα θρησκευτικὰ γυναικεῖα τάγματα τῆς Γαλλίας ἦταν τὸ τοῦ Ἁγίου Καισαρίου, τοῦ ὁποίου τὸν αὐστηρότατο κανονισμὸ τὸν ἔγραψε ὁ ἴδιος ὁ ἱδρυτής του μὲ τὸ αἷμα του!

Σύμφωνα λοιπὸν μὲ τὸν κανονισμὸ αὐτό, ἂν ἡ καλογρηὰς τοῦ Τάγματος γελοῦσαν ποτὲ ἢ ἔδειχναν τὰ πόδια τους, ἐμαστιγώνονταν καὶ ριχνόντουσαν ἀλυσσόδετες στὶς φυλακές.

Μιὰ μέρα ὅμως ἡ καλογρηές, μὴ μπορῶντας πειὰ νὰ ὑποφέροιν τὴ σκληρὴ αὐτὴ ζωή, ἔκαμαν ἐπανάστασι, ἔδιωξαν τὴν ἡγουμένη, ξέσκισαν τὸν κανονισμὸ καὶ μετέβαλαν τὸ μοναστῆρι σὲ κέντρο εὐθυμίας.